

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SOPHIA VE MARCELLO
FAŞİZME GEÇİT VERMİYOR!
ÖZEL BİR GÜN

Oscar® Adayı
En İyi Animasyon

STUDIO GHIBLI Sunar

Bir Hayao Miyazaki Filmi

Altın Küre Adayı
En İyi Yabancı Film

RÜZGAR YÜKSELİYOR

THE WIND RISES

f/birfilm - twitter.com/birfilm
www.birfilm.com - evdesinema@birfilm.com

bir
film

ŞİMDİ DVD 'DE
TÜM SEÇKİN SATIŞ NOKTALARINDA!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

スタジオジブリ作品
STUDIO GHIBLI

ADANA VE ANTALYA'YA DOĞRU...

MEMLEKET VE DÜNYA GÜNDEMİNİN KOŞTUR KOŞTUR GİDİŞATINI HAYRETLE, ÜZÜNTÜYLE VE SİNİRLE TAKİP ETME HALİNDEN KURTULABİLDİĞİMİZ ZAMANLARDA KENDİMİZİ FİMLERE, KİTAPLARA VE MÜZİĞE ATIYORUZ... BİR NEVİ SİĞİNAKLAR İNŞA ettik kendimize, zaman zaman oralara sığınıp bütün bu çılgınlıktan uzakta bir iki saat yok oluyoruz... Sonra yine hayatın içine dönüş maalesef... Geçtiğimiz haftalarda dergimiz yazarlarından biri sosyal medyada şunu demişti: “Az önce ‘Maymunlar Cehennemi’nden çıktım ‘İnsanlar Cehennemi’ne döndüm tekrar...” Evet yüzyıllardır bu dünyayı sanatla, bilimle ve akılla daha iyiye götürmeye çalışan fikir maalesef çöktü... Dünyayı bir cehenneme çevirmek konusunda insanoğlunun eline kimse su dökmez! Sinema tarihi bunu öngören filmlerle dolu... Üstelik giderek daha da çoğalıyorlar... Teknolojinin insanlara iyi gelmediğini söyleyebilmek içinse bu filmleri görmeye gerek yok... Sokakta elindeki akıllı telefonlara bakarak yürüyen robot-insanları izlemek kafi...

Tam da bu yüzden festivaller bir ‘insanlık vaha’sı görevi görmekte artık. Sanatın hangi dalına ait olursa olsun, festivaller bütün bu vahşiliğin ortasında bize insan olduğumuzu hatırlatan; hatalarımızla, güzelliklerimizle, kötülüğümüzle, erdemlerimizle bizi bize anlatan oksijen çadırlarımız artık...

Adana ve Antalya film festivalleri yaklaşıyor. Venedik Film Festivali’nin de programı açıklandı... Listede daha ilk filmini çeken yönetmen Kaan Müjdecî’nin “Sivas”ı da var. Müjdecî’nin filmi, Fatih

Akın, Roy Andersson, Alejandro González Iñárritu, Joshua Oppenheimer ve Andrei Konchalovsky gibi yönetmenlerin yeni filmleriyle yarışacak... Adana ve Antalya’da ise başvurular başladı ve giderek hız kazanıyor.

Bu sene Antalya Film Festivali’ni (yine) yepyeni bir ekip üstlenmiş durumda. Birbirinden tecrübeli isimler Elif Dağdeviren’in direktörlüğünde bir araya geldiler... Yaptıkları ilk basın toplantısında bu sene 10-18 Ekim tarihleri arasında düzenlenecek olan festival kapsamında “Film Forumu” adı altında büyük bir ‘sinemacı buluşması’ tasarladıklarını duyurdular. Workshop’lar, master class’lar ve çeşitli etkinliklerle dolu eğitici ve sektöre iyi gelebilecek bir buluşmalar ağı gerçekleştirileceği benziyor... Bir diğer yenilik de yarışacak filmlerde aranan ‘prömiyer şartı’nın sinemamızın 100. yılı nedeniyle bu seneye mahsus olarak kaldırılmış olması... Bunun doğru bir karar olduğundan pek emin değiliz açıkçası. Bazı yeni kuşak sinemacıların, sorunları da olsa ‘ilk filmleri’ni festival ortamına sokabilmelerinin önü kapanmış oluyor böylelikle. Belki sadece ilk filmlerin yarıştığı ek bir ‘yarışma kategorisi’ bu sorunun üstesinden gelebilir. Bakalım Ekim ayına kadar neler olacak...

Biz Arka Pencere ekibi olarak her iki festivalde de bulunacak, hatta bazı yazarlarımız bu festivallere katkılar sağlayacak ve sinemanın iyileştirici büyüsunü elimizden geldiğince yaymaya, insanların bütün bu vahşiliğin, insanlık dışı olayların, tatsızlığın ortasında kendisini daha iyi hissetmesi ve insanlığıyla yüzleşmesi için onların daha çok sanata, bilgiye, kültüre yaklaşmasına sebep olmaya çalışacağız...

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLCAN ÖZYURT, JANET BARIŞ, ALİ ULİ UYANIK, İLHAN YURTSEVER, EBRU ÇELİKTÜĞÜ, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, KAN KARSAN, FIRAT ATAÇ, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Vecide (Wadjda); Herkül: Özgürlük Savaşçısı (Hercules);
Korku Yolu (In Fear); İtalya Tatili (Walking On Sunshine);
Dehşet Kasabası (Aux Yeux Des Vivants); Muska;
Cin (Jinn); Zamanda Yolculuk (Saving Santa);
Anormal Aktivite 2 (A Haunted House 2).

23 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

24 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Tarantino'nun 'yılın en iyi filmi' dediği
İsrail yapımı "Büyük Kötü Kurtlar"ı (Big Bad Wolves) yazdı.

26 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Ettore Scola'nın faşizmin üzerine yürüdüğü film: "Özel Bir
Gün" (Una Giornata Particolare)... Tunca Arslan imzasıyla.

28 TOPAZ

Formula 1 tarihinin en büyük pilotunun hayranlık
uyandıran hikayesi: "Senna"... Kaan Karsan imzasıyla.

30 AİLE OYUNU

Günahın Dokunuşu (Tian Zhu Ding);
Hesaplaşma Zamanı (Grudge Match);
Meleklerin İşareti (La Marque Des Anges: Miserere).

34 GENÇ VE MASUM

Leslie Von Pless'ten: "Flying Solo: A Transgender Widow
Fights Discrimination"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

GARDEN STATE'İN YÖNETMENİNDEN

Zach BRAFF

Kate HUDSON

Aşkı hissetme sırası sende

Keşke Burada Olsam

Wish I Was Here

1 AĞUSTOS'TA SİNEMALARDA

CALINOS FILMS

biir

WORLDVIEW

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

WishIWasHereMovie.com

DOUBLE FEATURE

SECOND STEP

FOCUS

FEATURES

A Division of NBCUniversal

© 2014 WORLD PRODUCTIONS, LLC AND WBIP FILMS, LLC. ALL RIGHTS RESERVED. © 2014 FOCUS FEATURES LLC. ALL RIGHTS RESERVED.

VECİDE

★★★★

ORİJİNAL ADI Wadjda

YÖNETMEN Haifaa Al-Mansour

UYUNCULAR Waad Mohammed,
Reem Abdullah, Abdullrahman Al

Gohani, Sultan Al Assaf

YAPIM Suudi Arabistan-Almanya

SÜRE 98 dk.

DAĞITIM M3 (Bir Film)

**SUUDİ
ARABİSTAN'DA BİR
KADININ ÇEKTIĞİ İLK
FİLM OLAN "VECİDE",
CESUR BİR ÇALIŞMA. BU
SENE OSCAR ADAY
ADAYI OLAN FİLM,
İSTANBUL FESTİVALİ'NDE
DE GÖSTERİLMİŞTİ.**

TOPLUMUN KADINA BAKIŞ AÇISININ ÇOK SERT OLDUĞU, BİR KADININ KONUSURKEN SESİNİN BİR ERKEK TARAFINDAN DUYULMASININ BİLE GÜNAH SAYILDIĞI SUUDİ ARABİSTAN'DA FİLM ÇEKMEK BİLE KENDİ BAŞINA ZOR BİR DURUMKEN, BİR kadının film çekmesi epey zor. Haifaa Al-Mansour bu zorluğun altına cesaretle girmiş, kadın olmanın bütün güçlüklerini her zerresinde yaşamış bir yönetmen. Bu yüzden de eline kamerasını alır almaz kendi yaşadığı sızılardan da döküldüğü "Vecide" (Wadjda) çıkıyor karşımıza. "Vecide", yönetmenin ilk filmi olmasının yanında ayrıca Suudi Arabistan'da bir kadının çektiği ilk film olma özelliğini de taşıyor. Film ayrıca 2012 yılında Oscar aday adayı da olmuştu. Hal böyle iken burada bir kadının film çekmeye cesaret etmesi ve filmin birçok ülkede vizyona girip insanlara ulaşabilmesi bile önemli.

Vecide on yaşlarında küçük bir kız, her gün okula giderken rastladığı arkadaşı Abdullah'ın bisikletine uzaktan bakabiliyor ancak. Hem yeterli parası yok hem de binmek istese bile kızların bisiklete binmesi hoş karşılanmıyor. Vecide toplumun kendisine dayattıkları yerine kendi başına buyruk yaşamaya çalışan bir kız. Evde dinlediği müzikler, ayağından çıkarmadığı Converse ayakkabılarıyla birlikte diğer arkadaşları gibi itaatkar durmuyor. Oyuncakçı dükkanında gördüğü bisiklet ise hayatının amacı oluyor bir noktadan sonra, o parayı bulması ise çok zor. Benzer bir zamanda okulda güzel Kuran okuma yarışması açılması ve kazanımı ihya edecek bir para ödülünün olması ise Vecide'yi kendince bir plan yapmaya zorluyor.

Filmin merkezinde Vecide varmış gibi görünse de onun üzerinden ülkedeki kadın algısına dair birçok şeyi okumak mümkün. Kamera sokakları dolanırken özellikle evde annesinin yaşadıklarıyla birlikte kadının ikinci sınıf bir vatandaş olduğunu anlamak zor değil. Katı dinî kurallar, bu kuralların çoğunun erkek egemen bir şekilde yaşanması da dini yaşama biçiminin toplumlara göre nasıl algılanıp şekillendiğini de gözler önüne seriyor. Her

aşamasında bir dinî inanın insanı bu kadar küçümseyici olmasına şaşıyor insan. Ayrıca bunun erkekler ve kadınlar için ayrı ayrı süreçlerde gelişmesi, erkeklerin hayattaki rollerini daha kalın çizgilerle çizirken kadını es geçmesi de ayrı bir sorun.

Vecide'nin daha çocukken bile farkında olduğu bu durum, bu ayrımcılık kendisini dışarıda hissetmesinin en önemli nedeni. Bisiklete bineceğini hayal ederek belki de ileride bütün yaşayacağı süreçlerden kurtulmak istiyor. Sürekli gidip oyuncakçı dükkanını yoklaması, bisikletin satılıp satılmadığını anlamaya çalışması da geçmeyen bir baş ağrısı gibi. Vecide hayalinin bir başkası tarafından elinden alınma ihtimalinden korkuyor en çok. Bu yüzden de baştan beri uzak durduğu, kendini çektiği kurallara tam ortasından dalıyor ve Kuran okuma konusunda en iyi olmaya çalışıyor.

Vecide sezgileri güçlü bir çocuk, evde annesi ile babasının taşıdığı sıkıntının farkında, gidip bir süre ortalıkta görünmeyen bir baba ve bir erkek çocuk doğuramadığı için kendini suçlu hisseden bir anneye yaşıyor. Bir yandan da kendisine benzemeyen arkadaşlarının yanında ayakta kalmak zorunda. Arkadaşlık etmeyi sevdiği Abdullah'ın büyüyünce Vecide ile

evlenmek istemesi de böyle bir ortamda kadın ile erkeğin arkadaş bile olamayacağını hatırlatıyor.

Tüm bunların etrafında dolanırken çocukça bisiklet fikrine sarılıyor. Okulda onu sürekli uyaran, yaptığı başına buyruklukları sivri dilliye eleştiren öğretmen figürü ise ikircikliğin ayaklanmış hali gibi. Okuldaki öğrencilerine sürekli bir baskı aşılarken kendi özel hayatına dair arada sırada ifşa olan ayrıntılar onun da kendisinin bu baskı içinde yaşayamadığı ama ikiyüzlü bir biçimde hayatta kalmaya çalıştığını gösteriyor. Yarışma sonrası Vecide'nin sahnede verdiği cevap tam da bu yüzden çocukları eğlendirip güldürürken öğretmenin yüzüne tokat gibi çarpıyor.

Filmin çok zor şartlar altında gerçekleşmesi hatta bazı sahnelerinin gizli gizli çekilmesi gibi durumlar gerçekçiliğini de arttırıyor. Haifaa Al-Mansour kuşkusuz kendi deneyimlerinden de yola çıkarak yazıp yönettiği filmde Vecide'nin dünyasına zaman zaman sessizce, zaman zaman da öfkeyle eşlik etmemizi sağlıyor. Kızları daha çocukluktan çıkmadan evlendirmeye çalışan, aşağılayan, daha küçücük yaşlarda bile sokaktan gelen tacizlere açık bırakan bu sistemi de neredeyse sinema salonu bile olmayan bir ülkeden kendi çapında dünyaya açmış oluyor.

"Vecide" aslında iki yıl önce çekilmiş ve yine geçtiğimiz yılki İstanbul Film Festivali'nde gösterilmiş bir film. Vizyona giriş tarihi için geç olsa da kadının katı din kurallarını yaşam biçimi haline gelmiş bir ülkede nasıl yaşamaya çalıştığını görmek açısından iyi bir deneyim. Vecide'yi canlandıran Waad Mohammed'in başarılı ve doğal oyunculuğu da filmin seyirciye geçmesi ve inandırıcılığını yükseltmesi açısından etkili. Filmin sonlarına yakın Vecide'nin annesiyle balkonda durduğu ve hayatta birbirlerine tutunmak zorunda olduklarını anladıkları sahne de gerçekten etkileyici.

Yasaklara rağmen kadın olarak ayakta kalmanın zorluklarını, sürüden ayrılarak kendi başına hareket etmenin insanı sürükleyebileceği noktaları elden geçiriyor yönetmen. Seyirciyi yormadan, yaşananları ajite etmeden yapıyor bunu.

Elindeki şartları düşününce ortaya çıkan filmin gayet iyi görünmesi de yönetmenin azmi ve cesaretinin meyvesi.

Arkadaşı Muhammed'in Vecide'ye yaklaşımı, erkek ve üstün olduğunu hissettirmemesi filmin tatlı tarafı.

Vecide'nin annesini canlandıran Reem Abdullah'ın oyunculuğu zaman zaman yapay duruyor.

**FİLMİN SONLARINA
YAKIN VECİDE'NİN
ANNESİYLE BALKONDA
DURDUĞU VE HAYATTA
BİRBİRLERİNE
TUTUNMAK ZORUNDA
OLDUKLARINI
ANLADIKLARI SAHNE
GERÇEKTEN ETKİLEYİCİ.**

AYLIK SİNEMA DERGİSİ

Altyazı

HAZİRAN 2014

Gezi'den Sonra: Video, Kısa Film ve Belgeseller

Cannes 2014: Kış Uykusu ve Yarışma Filmleri

Çiftgezerler: Öteki, Düşman, Ben O Değilim

Kieslowski'nin Ezgileri: Zbigniew Preisner

Angelopoulos'un Kalem: Petros Markaris

Trans X İstanbul: Balerinanın Eteğinde

+ HEDİYE AFIŞ: PİSLİK

www.altyazi.net

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

HERKÜL: ÖZGÜRLÜK SAVAŞÇISI

ORİJİNAL ADI Hercules

YÖNETMEN Brett Ratner

OYUNCULAR Dwayne Johnson,

John Hurt, Ian McShane,

Rufus Sewell, Aksel Hennie,

Ingrid Bolsø Berdal,

Reece Ritchie, Joseph Fiennes,

Peter Mullan, Rebecca Ferguson

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 98 dk.

DAĞITIM UIP

**YÖNETMEN BRETT
RATNER EFSANEYLE
GERÇEĞİ YAN YANA
GETİRMİŞ. HİKAYENİN
BESELDİĞİ MITOLOJİ
VE FANTASTİK
UNSURLAR,
ANLATICININ HAYAL
GÜCÜYLE KÖPÜRMÜŞ.**

EN BÜYÜK TANRI, GÖKYÜZÜNÜN VE ŞİMŞEKLERİN EFENDİSİ, HERA'NIN KOCASI ZEUS'UN, OLİMPOS'UN AŞAĞISINDAKİ ölümlüler içinden seçtiği Kraliçe Alcmene'den olan yarı insan oğlu Heracles, Yunan mitolojisinde, kas gücünün yanı sıra maneviyatın simgesidir. Yaşamı, mitolojinin çerçevesi içindeki en olağanüstü hikayelerdendir. Hera'nın müdahaleleri sonucu karısını ve çocuklarını öldürmesi ne denli trajikse, ünlü "12 Görev"i yerine getirmesi de o denli cesaret örneğidir. Sıkıntılarla doludur hayatı... Bu nedenle de, sanata da sürekli esin kaynağı olmuştur. Bizler onu Romalıların taktığı adla tanıyoruz: Hercules yani Herkül.

Sinemada onlarca filmde, asıl ya da yardımcı kahraman olarak karşımıza çıkan Herkül, İtalyan Sineması'ndaki mitolojide de kullanılmış (bir diğer güçlü adam Masist'dir); hatta 1960'larda, hikayesine, totaliter rejim karşıtı siyasal anlamlar yüklenmiştir.

Dünya düzeninin adil kahramanlara en fazla ihtiyaç duyduğu bu dönemde iki film birden çıktı karşımıza. Renny Harlin'in yönettiği, adı üzerinde, "Herkül: Efsane Başlıyor"du (The Legend Of Hercules). Harlin, günümüz süper kahramanlarına da kaynak olan Herkül'ün (Kellan Lutz) doğuşunu, genç yaşında zalim üvey babasına karşı zor koşullarda direnirken, bir türlü kabullenemediği asıl babası Zeus'tan nihayet yardım istemesini ve aşkı için savaşmasının hikayesini anlatıyordu.

Aksiyonda ve fantastik sinemada, örneğin "X-Men: Son Direniş" (X-Men: The Last Stand) gibi oldukça başarılı filmleri çekmiş Brett Ratner ise, efsaneyle sert gerçeği yan yana getirmiş. Çünkü kaynağı, İngiliz çizgi roman yazarı Steve Moore'un (1949-2014) "Hercules"i olmuş. Trakya'da süren iç savaşı sonlandırmak için yardım istenen Herkül, artık bir paralı savaşçıdır. Herkül'le birlikte tereddütsüz hareket eden, ona

sadık grupta ise, hepsi sıkı savaşan, kahin, stratejist, dilsiz ve amazon var.

Yanında, savaşçı olmayan, ancak Herkül efsanesini savaş meydanlarında, sosyal alanlarda yayan yeğeni de dolaşmaktadır: Onun yarı-Tanrı olarak doğumu, Hera'nın gönderdiği iki zehirli yılanı kundakta öldürmesi, '12 Görev'de özellikle Nemea Aslanını nasıl şaşırtıcı bir güçle yendiği vs.

Hikayenin beslendiği mitoloji ve fantastik unsurlar, anlatıcının hayal gücünün de köpürtmesiyle canlandırılırken, Herkül'ün kendi efsanesine dair kabul ve böbürlenmesi asla yok! Yani, bir yandan mitolojiye saygılar sunarken, diğer yandan modern dünyamızla ve kaskatı, karanlık, acımasız insanlık gerçeğiyle sıkı bağlar kurup ayaklarını yere sağlam basan bir öyküyle karşı karşıyayız.

Sahip olduğu topraklarda mutlak güce sahip olmak için düşmanıyla bile işbirliği yapabilen ve en yakınlarını katletmekten çekinmeyen tiranların olduğu dünyada, adalet için iç mahkemesindeki sesi dinleyen bir adam söz konusu olan. Bu, vicdanları kanayan günümüz halklarının da ihtiyacı olan kahramanları / toplum önderlerini değerli kılan 'öz'.

"Herkül"ün bu açıdan hareketli bir yaz serüveni olmanın ötesinde, moral aşıl原因 bir film olduğu söylenebilir. Yazık ki başarısız bulunan "Herkül: Efsane Başlıyor"dan farkı da burada. İlki güzel bir aşk hikayesini büyülü bir ambalaja sararken, ikincisi fıkırsel olarak milat öncesinden bugüne uzanıyor. Bu açıdan, etrafı Ian McShane'den John Hurt'e müthiş aktörlerle çevrilmiş güreşçi Dwayne Johnson'ın, vücut özellikleri ve çok sağlam kondisyonu dışında

neden Herkül olarak seçildiğini de anlayabiliyoruz.

Dwayne Johnson, Herkül'ü, sadece para için savaşan, kabusları ve yüreğindeki ıstırapla baş edemeyen bir adamdan, duygularının baskın çıkmasıyla vicdanını harekete geçiren bir kahramana evirirken, salt kas yığını bir oyuncu olmadığını gösteriyor. Johnson'ın, sert görünümünü yumuşatan şefkatli, mizahi, sevecen bir yanı var. Günümüz sinemasında Herkül'ü yorumlatmak da, yeni yetme kızlar için sunulan 'genç ve güzel' bir erkekle olmamalı herhalde.

César ödüllerine aday olduğu "Aşk"ın (Amour) da yapım tasarımcısı Jean Vincent-Puzos imzalı konsept.

Lord Cotys karakteri, 'kötü adamlık'ta fazlaca 'ucuz' davranıyor.

**DWAYNE JOHNSON,
HERKÜL'Ü, SADECE
PARA İÇİN SAVAŞAN
BİR ADAMDAN,
VICDANLI BİR
KAHRAMANA
EVİRİRKEN, SALT KAS
YIĞINI OLMADIĞINI
GÖSTERİYOR.**

KORKU YOLU

KORKU-GERİLİM SINEMASI 90'LARDAN BU YANA HIÇ DE KÜÇÜMSENMEYECEK BİR EVRİME UĞRADI. TÜRÜN "CİNNET" (The Shining, 1980), "Şeytan Çıkmazı" (Angel Heart, 1987), "Yedi" (Seven, 1995), "Kayboluş" (Spoonloos, 1988), "Dehşet" (The Changeling, 1980) gibi zirve noktalarındaki atmosfer odaklı yapı yerini iyiden iyiye 'slasher'lara bırakırken, korku sinemasına da yoğun bir 'gore' estetik hakim olmaya başladı. Her ne kadar söz konusu 'kan revan' estetiğinin oluşmasında Dario Argento, David Cronenberg, John Carpenter, George Romero ve Alejandro Jodorowsky gibi ustaların payı azımsanmayacak düzeyde olsa da, bu isimlerin türün saygınlığını koruyabilmesi adına yaptıkları da su götürmez.

2000'li yıllar ise an itibarıyla korkunun çehresini yenileyebilecek isimler çıkarabilmiş gibi görünmüyor. Alejandro Amenábar, Hideo Nakata, Alexandre Aja gibi bir ara fazlasıyla heyecan yaratan ve türü revize etmesi beklenen sinemacılar da ya seviyeyi düşürdüklerinden yahut başka türlere kaydıklarından beklentilere cevap olabilmemiş değiller. Meydan Eli Roth ve şürekası gibi eğitimsiz 'kasaplara' kalınca, yeni nesil korku sinemasının genel görünümü de Kurban Bayramı sonrası yurdum mezbahalarını anımsatıyor haliyle.

Salonlarımızda görücüye çıkan korku filmleri kervanının en yeni üyesi "Korku Yolu"nun ise neyse ki kasaplıktan başka ilgi alanları mevcut. Bir müzik festivaline katılmak ve kurtları dökmek maksadıyla İrlanda'nın yolunu tutan genç bir çiftin bir psikopat tarafından terörize edilmesini konu alan film iç organ teşhirine bel bağlamadan da seyirciyi tedirginlik ve dehşet gibi duygulara sevk etmenin mümkün olabileceğini kanıtlıyor.

Neredeyse tamamına yakını aynı mekanda (bir arabanın içi) geçen filmin en dikkat çekici özelliği yarattığı yoğun klostrofobik etki. Genel planlara hemen hiç başvurulmayan ve bu sayede boğucu bir atmosfere giden yolun tüm kapılarının açıldığı filmde tehdit unsurunun kaynağı da uzunca bir süre gizli tutularak gerilimin üst safhalara tırmanması sağlanıyor.

Sınırlı mekan ve gizem duygusunu büyük bölümünde kesif bir karanlıkla da destekleyen film böylelikle fiziksel detayları mümkün olduğunca az ifşa ederek içerikle uyum içinde ilerleyen dengeli bir görsel yapı kurmuş oluyor.

Lakin psikopatımızın kimliği beklenenden erken açığa çıkınca işler biraz değişiyor. Film, klostrofobi hissini arttıran kamera açıları ve karanlığı ön plana çıkaran görüntü yönetimi gibi yapısal tercihlerin peşinden ayrılmasa da, psikopat Max karakterinde vücut bulan kimi motivasyon ve eylemler birkaç 'açıklamayı' zorunlu kılıyor. Çok belirgin bir biçimde hikayenin baskın ögesi haline gelmeye, hatta filmin baştan beri övdüğümüz niteliklerini de gölgede bırakmaya başlayan Max'in akli dengesizliği olarak tahmin ettiğimiz şey ya da karaktere dair diğer irili ufaklı ayrıntılar hiç bahis konusu edilmeyince senaryonun vasatlığını da gözler önüne seren bir düzlemde çatlaklar peyda oluyor.

Filme zarar veren bir diğer unsur da oyunculuklar. Lucy'yi canlandıran Alice Englert (Jane Campion'un kızı oluyor aynı zamanda) payına düşeni yerine getirmek adına azami çabayı gösterip vaziyeti kendi açısından kurtarıyor. Yakında Ryan Gosling'in ilk yönetmenlik denemesi "Lost River"da izlemeyi umduğumuz Iain De Caestecker için aynı cümleleri kurmak pek mümkün olmuyor. Keza sadistik oyunların mimarı Max rolündeki Allen Leech de kafası gözü patlamış vaziyette bile bir psikopattan ziyade İrlanda milli takımı stoperi duruşu sergiliyor.

"Korku Yolu" açılıştaki adını andığımız klasiklerin yanına ismini yazdıramayacak belki ama memlekette gösterime sokulan korku filmleri açısından az da olsa bir seçiciliğin hasıl olmaya başladığını görmek de ufak bir tebessüme vesile olmuyor değil yüzümüzde.

Birkaç sahnede yer verilen elektronik temelli müzik çalışması tırnak kemirtmeye muktadir.

Açılış sahnesi "Kim memiştaneye keçeli kalemle gider ki?" sorusuna yanıt aramak için mi çekilmiş?

ORJİNAL ADI In Fear

YÖNETMEN Jeremy Lovering

OYUNCULAR Alice Englert, Iain De Caestecker, Allen Leech

YAPIM 2013 İngiltere

SÜRE 85 dk.

DAĞITIM Bir Film

"KORKU YOLU"
MODERN KORKU
KLASİKLERİNDEN BİRİ
OLAMAYACAK BELKİ
AMA MEMLEKETTE
KORKU TÜRÜNDE BİR
SEÇİCİLİĞİN
BAŞLADIĞININ DA
HABERCİSİ.

İTALYA TATİLİ

ORJİNAL ADI Walking On Sunshine

YÖNETMENLER Max Giwa, Dania Pasquini

OYUNCULAR Giulio Berruti, Greg Wise, Annabel Scholey, Hannah Arterton, Leona Lewis, Katy Brand

YAPIM 2014 İngiltere

SÜRE 97 dk.

DAĞITIM Pinema (D Productions)

1980'LERİN HIT ŞARKILARIYLA HEDEFİNİ BELLİ EDEN "İTALYA TATİLİ", HİÇBİR SÜRPRİZ BARINDIRMAYAN HİKAYESİ VE ZAYIF KOREOGRAFİSİYLE OLMAMIŞLIĞIN TARİFİ.

GENÇLİĞİNİ 1980'LERDE YAŞAMIŞ BİZİM GİBİLERİN YUMUŞAK KARNIDIR BU YILLAR; ÖZELLİKLE DE O DÖNEMİN MÜZİĞİNE (nasıl olursa olsun) nesnel bir çerçeveden bakamayız. Öte yandan 1980'ler, yalnızca bizim için değil, sonraki kuşaklar için de 'özel' olmayı başarmış bir dönemdir. 'Tasarım' sanatının hiçbir kıstasına uymayan saç, makyaj ve kıyafetlerinden tutun da popüler kültürün 'olgunlaşmaya' başlamış birçok unsuruna kaynaklık etmesine kadar 'başka' bir çağdır çünkü 1980'ler. İki arada bir derede kalmış olmanın bütün yansımalarını görebilirsiniz bu yıllarda, her alanda...

2010'da "StreetDance", 2012'de de "StreetDance 2"yi çekmiş olan, böylece 'dans' filmlerine alışkın olduklarını hissettiren Max Giwa ve Dania Pasquini ikilisinin ellerinden çıkan "İtalya Tatili" (Walking On Sunshine) de bu 'yumuşak karın' üzerinden prim yapma motivasyonu ile projelendirilmiş bir film belli ki. Buradaki asıl 'sorumlu' gibi duran senarist Joshua St Johnston'ın ilk sinema filmi çalışması bu, ki tümüyle klişelere sırtını dayamış bir senaryo buradaki.

Evet, filmin dayandığı nokta 1980'ler, ama günümüzde geçiyor hikaye. Mekanımız, İtalya'nın cennet sahil bölgesi Puglia. "Grease" gibi başlıyor film; sahilde bir çift var perdede, aşklarını haykırıyorlar birbirlerine. Romantizmin dorukları anlayacağınız! Kız İngiliz, çocuk İtalyan. "Kal" diyor çocuk, "Kalamam, okulum var" diyor kız... Ve üç yıl sonrasına, yani bugüne sığıyoruz. Üç yıl önceki kız, yani başkahramanlarımızdan biri olan Taylor, 'uçarı' ablası Maddie'nin düğünü için Puglia'ya dönüyor. Dönmesine dönüyor da, ablasının evleneceği adamın üç yıl önceki aşkı Raf olduğunu öğrenmesiyle işler epeyce karışıyor. Sonrası mı? Sonrası bildiğiniz hikaye...

Bu hikaye, anlayacağınız üzere hiçbir sürpriz

barındırmıyor, beklenenlerin sırayla gerçekleşmesiyle hayat buluyor. Tüm bu 'sıradanlık' içine yerleştirilmiş 1980'lerin şarkılarıysa filmi ayakta tutmaya çalışıyor. Madonna'nın "Holiday" ile açılan playlist, filme de adını veren Katrina & The Waves'in "Walking On Sunshine"ı gibi o yılların hitleriyle yoluna devam ediyor ve bir sonrakini merak ettiğimiz bir noktaya doğru ilerliyor. Tabii ki şarkılarla birlikte danslar da devreye giriyor, ama koreografi çalışmasının alabildiğine zayıf olduğunu belirtmekte yarar var bu noktada. Sinemanın köklü müzikal geleneğini taçlandırmaya yönelik bir dans performansından söz etmek mümkün değil.

Gemma Arterton'ın kardeşi Hannah Arterton ve kendisini "Bleeding Love" şarkısıyla tanıdığımız Leona Lewis gibi isimleri barındıran

oyuncu kadrosu da pek matah değil doğrusu. Hikayenin 'hafifliği' onları da etkilemiş anlaşılan, rollerine sıkı sıkıya sarılmayı neredeyse gereksiz bulan performanslar sergiliyorlar. Ana hat üzerinde hiçbir sürpriz olmadığı için, onların duygusal iniş çıkışlarını net biçimde görmek de olanaksızlaşıyor. Karakterlerin karikatürize edilmesi, böylesi bir hikaye için 'uygun' görünebilir, ama Maddie'nin ayrıldığı sevgilisi Doug'ın bu anlamda iyice yerlerde süründürüldüğünü söylemeliyiz. Hikayeye 'kötü adam' kontenjanından dahil olan tek kişiye reva görülen bu işte!

Hani başta dedik ya, 'yumuşak karın' diye, işte hep oraya çalışıyor "İtalya Tatili" (bu ismi de nereden buldunuz kuzum?). Çiftin bekarlığa veda partilerindeyse iyice damara giriyorlar, hem şarkılar hem de kostümlerle abanıyorlar

üzerimize. Bu sahnelerde keyif almadık dersek yalan söylemiş oluruz! Erkeklerin George Michael, Simon Le Bon, Adam Ant halleri; kızlarınsa Madonna, Cyndi Lauper, Tina Turner gibi isimlerin kostümleriyle çıldırmaları epeyce eğlenceli. Zaten bunlar da olmasa müzikal türüne bir hakaret gibi kabul ederdik "İtalya Tatili"ni. Hiç olmazsa minik hamlelerle bu yargıdan kendisini sıyırmayı başarıyor film. Ve "Grease" gibi başlayıp "Grease" gibi bitiyor film, şenlikli bir mutlu sonla. Gökyüzüne doğru yükselense 'çifte kumrular' değil, hikayenin kötü adamı Doug oluyor...

"Don't You Want Me" sahneleri, diğerlerinden bir adım önde duruyor sanki.

Böylesi filmlerde romantizme körü körüne inanmak gerek, ama burada gerçekleşmiyor bu.

GEMMA ARTERTON'IN KARDEŞİ HANNAH ARTERTON VE KENDİSİNİ "BLEEDING LOVE" ŞARKISIYLA TANIDIĞIMIZ LEONA LEWIS GİBİ İSİMLERİ BARINDIRAN KADRO PEK MATAH DEĞİL.

DEHŞET KASABASI

ORJİNAL ADI Aux Yeux
Des Vivants

YÖNETMENLER Julien Maury,
Alexandre Bustillo

OYUNCULAR Théo Fernandez,
Zacharie Chasseriaud,
Damien Ferdel, Fabien Jegoudez,
Béatrice Dalle

YAPIM 2014 Fransa

SÜRE 90 dk.

DAĞITIM M3 (Kurmaca Film)

İSTİSMAR
SİNEMASININ YENİ
TEMSİLCİLERİ JULIEN
MAURY VE ALEXANDRE
BUSTILLO KİMYASAL
SİLAH KULLANIMI
ÜZERİNDEN SAVAŞ
KARŞITI BİR MESAJ
VERMEYE ÇALIŞIYOR.

2000'LERDE FRANSIZ SİNEMASINDA BAŞLAYAN YENİ
İSTİSMAR FİLMLERİ DALGASININ SON ÖRNEKLERİNDEN BİR
tanesi "Dehşet Kasabası". Akımın yeni
temsilcileri arasında yer alan Alexandre
Bustillo ve Julien Maury ikilisi, başta Mario Bava
ve Dario Argento gibi İtalyan üstadları olmak
üzere, Clive Barker ve John Carpenter'ın da
dahil olduğu korku ve gerilimin babalarından
etkilendiklerini belirtmekteler. Bustillo ve
Maury'nin ustalarla aynı kalibrede yer
almalarına tabii daha çok var. 2007'den bugüne
üç film çektiler, ilk filmleri "İçerde" (À
l'intérieur), 80'lerde belleğimize manik depresif
karakterlerin en gözüeküsü Betty Blue ile
yerleşen Béatrice Dalle'i, gözünü intikam ve kan
bürümüş korkunç bir katil rolüyle karşımıza
çıkarmıştı. Bir trafik kazasında eşini kaybeden ve
doğuma hazırlanan genç bir kadının kapısına
dayanan gizemli kadın, kale gibi kilitli eve bir
şekilde giriyor ve doğmamış bebeği elde etmek
için elinde makasla kadına dehşet dolu saatler
yaşıatıyordu. Kazadan sadece kendisinin
kurtulduğunu sanan hamile kadın aslında bir
hayaletle mi karşı karşıyaydı?

Maury ve Bustillo kana olan düşkünlüklerini
bizde gösterime girmeyip DVD'si basılan
"Korkunç Hazine"de (Livide) de devam
ettirdiler. Yaşlıların bakımını üstlenen bir
hemşireye asistanlık yapan genç bir kız,
komadaki yaşlı bir kadının malikanesine sevgilisi
ve arkadaşıyla efsaneleşmiş hazinayı bulmak için
girince olanlar, korku janrının pek çok alt türüne
dokunuyor ve akıl-mantık çerçevesine sığmayan
daha da 'eklektik' bir istismar filmi ortaya
çıkıyordu. Prodüksiyon anlamında da sanki
yönetmenlerin üzerindeki mali baskı birazcık
kalkmıştı!

Üçüncü projede ise Béatrice Dalle'i ilk
sahnelerde, kimyasal bir silaha maruz kalmış
eski asker-yeni alkolik kocasından doğuracağı

ikinci bebekten kurtulmaya (!) çalışan bir kadın
rolünde izliyoruz. (Filmografilerine bakılırsa
ikilinin hamile kadınların karnını bir nedenle
deşme konusunda ciddi takıntıları var gibi.
İstismar filmlerinin doğasına verelim!) Kadın ve
bebeği ölünce, mutasyona uğramış oğul
Klarence ve baba yeni bir hayata yeni bir aile
kurmak üzere yelken açıyor. Fakat bu aile zorla
kurulmak zorunda çünkü kimse Klarence'ın
varlığından haberdar değil. Babanın filmin
hikayesini oluşturan paranoyası da bu zaten,
eğer hükümetten birileri Klarence'ı öğrenirse
incelemek için onu ele geçirirler!

Fransız sinemasının girdiği krize işaret eden
terk edilmiş bir film platosuna, kaçırdıkları yeni
'anne'leriyle gelen baba ve oğulun varlığını ilk
keşfedenler ise ortaokul öğrencisi üç kafadar
oluyor. Onların da her nedense okulu kırıp,

sevmedikleri bir adamın ahırını yakmaları ve tuhaf aileyi fark etmeleri aynı günü buluyor. Polisin gözünde mimlenen çocuklar, platodakilerin varlığına kimseyi ikna edemiyor ve evlerine çekiliyor.

Dehşet dolu dakikalar da böyle başlıyor. Klarence'ın hakkındaki gerçeği, sürprizi bozmamak için saklayalım ama aynı günün akşamında üç çocuğun adresini nasıl elde ettiğini anlayamadığımız hikayenin özellikle son çocuğun evindeki bölümü gerçekten de ürpertici. Klarence son yıllarda karşımıza çıkan en ürkütücü figürlerinden birine dönüşüyor.

İstismar sinemasının bu iki yeni temsilcisi, kimyasal silah kullanımı üzerinden savaş karşıtı bir mesaj vermeye çalışıyor. "Bunları kullanmanın sonuçları dünyaya gelecek mutantların estireceği terör olacak," gibi. Fakat

bir hilkat garibesini böylesi bir canavara dönüştürünce, bu mesaj şüphesiz uçup gidiyor. Geriye şuursuzca cinayet işleyen, üstelik fiziksel özelliklerinin ne olduğunu tam olarak anlayamadığımız (evin içindeki sahnelerde acaba duvardan mı geçiyor diye düşünmemek elde değil!) öfke ve şiddet yüklü Klarence'ın uzun ve çıplak bedeni kalıyor...

İkilinin atladıkları noktaysa şu, filmde yeterince mizah yok. Bu kadar dehşeti biraz da mizahla dengelemeye çalışırlarsa seyirci de en azından filme neden maruz kaldığı konusunda kendini ikna etmiş olur!

İlk iki filmlerine nazaran "Dehşet Kasabası"nın daha derli toplu olduğunu söyleyebiliriz.

Senaryonun mantık hatalarının üstesinden gelmeleri gerekiyor.

**İKİLİNİN ATLADIKLARI
NOKTA ŞU: FİLMDE
YETERİNCE MİZAH YOK.
BU KADAR DEHŞETİ
MİZAHLA
DENGELERLERSE
SEYİRCİYİ MARUZ
KALDIKLARINA DAHA
RAHAT İKNA EDERLER.**

MUSKA

YÖNETMEN Özkan Çelik
OYUNCULAR Sezgin Erdemir,
Tanju Tuncel, Aslı Şahin,
Taylan Güner, Hakan Karsak
YAPIM 2014 Türkiye
SÜRE 81 dk.
DAĞITIM Roll Caption
(MinusGreen Production)

"MUSKA" NIN KONUSU
YASTIĞIN KILIFINA VE ODANIN
TAVANINA ASILAN
MUSKALARLA BÜYÜLERİN
İÇİNE DÜŞEN İNSANLAR.

KORKMAYA YARAYACAK YEREL ÖĞELER LİSTESİ, FİLMLERE DÖNÜŞMEYE DEVAM EDİYOR. SIRA MUSKAYA GELMİŞ. Yastığın kılıfına ve odanın tavanına asılan muskalarla kendisini beklenmedik büyülerin içinde bulan insanlar, bu kez "Muska"nın konusu. Aslında korku sinemasının sevdiği 'yeni eve taşınma' temasından hareket ediyor demek daha doğru, muska yerine pekala başka bir şey de olabilirdi. Kahraman, bir oda kiralamak üzere yeni bir eve taşınıyor ve başına acayip olayların gelişi böyle başlıyor. Boş, ürkütücü bir ev olmaktan çok, ev sahibi ve torununun garip davranışları gerilimi artırıyor. Esas adam Celal, 30 yaşlarında bir yazar. En önemli özelliği çapkın olması. Köşesinin adı da zaten 'Kadınları Anlama Yolları', her kadınla macerası yeni bir yazıya ilham veriyor. Yine bir gün sevgilisi tarafından ihanet sebebiyle evden kovulunca, bu ürkütücü evi tutmak zorunda kalıyor. Çalıştığı gazetede arkadaşının da yardımıyla eski püskü dökülen eve gidiyor ama önce odayı kiralamak istemiyor. Ona karar

vermek için bile yan odada kalan güzel kadını görmesi gerekiyor.

Celal bir gerilim filmi kahramanından çok, romantik komedilerde film boyunca burnu sürtülecek ve aşkı bulacak iflah olmaz çapkınlardan biri aslında. Giriş uzadıkça daha da fazla öyle gelmeye başlıyor. Tabii olabildiğince kaba ve tutarsızca, bu işin kitabını yazan adamın yatakta yakalanması, ya da bir kadının göz süzmelerine hemen kanıp kararlarını değiştirmesi gibi acemilikler dahil.

Muskalarla yapılacak ve filmin esas sürprizini oluşturan o hadise için de neden Celal'in seçildiği, ayrı muamma. Sanki kafasına koyduğunu yapan ve başkalarının felaketini yaratmak için kendilerini adanmış, bu uğurda her şeyi yapmaya hazır, sebepsiz kötü insanlar var karşıda.

Ses kullanımı ölçülü. Birçok gerilim ve korku filmi gibi sağır ederek korkutmaya çalışmıyor.

Başka filmlerin metafizik inançları açıklamasının bir sebebi var. Açıklamayınca neyin ne olduğu anlaşılmıyor.

CİN

ORJİNAL ADI Jinn

YÖNETMEN Ajmal Zaheer Ahmad

UYUNCULAR Dominic Rains,

Serinda Swan, Ray Park,

William Atherton

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 97 dk.

DAĞITIM Pinema

**BİZDEKİ ÇOĞU CİN FILMİNDE
OLDUĞU GİBİ BU DA İÇİNDE
SİNEMA OLMAYAN BİR
BEYAZPERDE DENEYİMİ OLARAK
AKILLARA KAZINIYOR.**

BUGÜNDEN YILLAR SONRA TÜRK SİNEMASI ÜZERİNE KALEM OYNATIRKEN BU SON YILLARIN İSLAMİ KORKU FİLMLERİNİ bir furya olarak ele alacağız. Türkiye'deki iktidar partisinin kimliğinin bu tür filmleri körükleyip körüklediğini araştıracağız.

Aslında şimdiden başlamak lazım. Lazım da bu filmleri oturup tek tek izlemek de çok yorucu ve zor bir mesai. Çünkü Hollywood'un senelerce didinerek oluşturduğu din temalı korku filmi formüllerine henüz ulaşamadığımız çok aşikar...

Gelgelelim aynı temalardan yola çıkarak aynı tür bir filmi Hollywood kaynaklarını kullanarak da yapsan olmuyor. Nitekim Hindistan asıllı Amerikalı bir Müslüman olan Ajmal Zaheer Ahmad'ın bu ikinci uzun metrajlı filmi de tek bir sahnede bile sinema tadı veremiyor... Parayı bastırıp çok iyi efektçilerle çalışılsa (Robert Kurtzman), post prodüksiyon için Warner Bros. ya da Skywalker Sound'a gidilse de, "Star Wars"un Darth Maul'u Ray Park'ı kadrosuna katmış olsa da ortada kötü bir senaryo olunca olmuyor işte.

Klasik cin hikayesi farklı kelimelerle konu edilmiş ama bu sefer üç büyük dinin temsilcisi olarak sunulan ana karakterler bir araya gelip 'Jinn'in dünyaya gelişine engel olmaya çalışıyorlar. Tabii ki en önemli görev Müslüman Shawn'a düşüyor. Çünkü o 'seçilmiş kişi'dir!

Otomobil tasarımcısı Shawn'ın bir süre salak salak ortalarda dolanıp sonra giderek bir savaşıya dönüşmesi o kadar derme çatma anlatılıyor ki, aynı sokaklarda dön baba dönelim takip sahneleri, Hasan Karacadağ filmlerinde de gördüğümüz klişe korku numaraları birbirini takip ettikçe dakika saymaya başlıyorsunuz.

Ahmad'ın filmi yazıp yönetmesi, kurgusunu yapması, cini seslendirmesi, ön jeneriği yapması, filmdeki otomobili tasarlaması yetmemiş, son jenerikte elini değdirdiği her yere adını yazmış!

Efetlere de büyük destek veren ses tasarımı filmin çok çok üzerinde!

15 dakika kadar süren bitiş jeneriğinde yönetmenin adına 20 kere filan rastlıyoruz...

ZAMANDA YOLCULUK

ORJİNAL ADI Saving Santa

YÖNETMENLER Leon Joosen,

Aaron Seelman

SESLENDİRENLER Martin Freeman,

Tim Curry, Tim Conway, Joan Collins

YAPIM 2013 İngiltere-ABD-

Moğolistan

SÜRE 83 dk.

DAĞITIM Mir Yapım

**"ZAMANDA YOLCULUK"UN
ALTINDA NOEL BABA 'MİTİNE'
HATTA İNANÇ MEFHUMUNA
AÇILIMLAR GETİREBİLECEK
BİR DÜŞÜNCE YATIR.**

NOEL BABA ONCA HEDİYEYİ DÜNYANIN DÖRT BİR TARAFINA NASIL DAĞITABİLİYOR, ÜSTELİK TEK BİR GECEDE? İŞTE “Zamanda Yolculuk”un çıkış noktasını oluşturan soru bu. Fakat filmin neredeyse yegane kayda değer özelliği de bu aynı zamanda. O sorunun yanıtı ise filmin Türkçe isminde saklı.

Hayli enteresan sayılabilecek bu fikirden hareketle ortaya çıkabilecek olası neticeleri şöyle bir gözden geçirdiğinizde hayıflanmamak elde değil. Noel’e, Noel Baba olgusu ya da ‘mitine’, hatta giderek inanç mefhumuna bambaşka açılımlar getirebilecek bir düşünce yatıyor aslında “Zamanda Yolculuk”un altında. Ancak en nihayetinde video piyasasına yönelik bir animasyon duruyor önümüzde; ‘Kubrickvari’ felsefi alt metinlerle yüklü bir sembolizm beklemenin manası ne?

O halde dört başı mamur bir Noel hikayesi, yormayan, usulca akıp giden bir animasyon olsun, ona da razıyız diyorsunuz lakin boşuna; tek elde avuçta kalan kof bir Noel, sevgi ve inanç propagandası. Kötüler Noel ruhunu hatırlayıp

imana geliyor, hep bir ağızdan ‘hepimiz kardeşiz’ minvalde türküler söylenmeye başlanıyor elele. Sanırsınız kiliseden gelen buyrukla yollara düşen sivri kulaklı Elfler misyonerliğe soyunmuş. Noel Baba’yı korumakla görevli bir de casus ordusu var ki; FBI, CIA, KBG, MİT arkasından nal toplasın dursun. Oysa böylesi ancak şair ruhlu modern halifelere nasip olur zannederdik biz.

Ardından, başkarakter Bernard defalarca geçmişe gidip de ortalıkta fıldır fıldır Bernard’lar dolanmaya başladığında bir an için acaba buradan düzlüğe varır mıyız düşüncesi kaplıyor içinizi. Fakat “Geleceğe Dönüş” (Back To The Future) serisi bile, hem de yıllar evvelinden meseleye çok daha özgün bir yaklaşım getirmişken şöyle bir omuz silkip zaman makinesinin durmasını beklemekten gayri yapacak şeyiniz kalmıyor.

Kötü adamımız Noel Baba’yı kendine rakip olarak gören bir kargo firması patronu.

Müzikal bölümleri sonuna kadar izleyebilmek sağlam irade gerektiriyor.

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

ANORMAL AKTİVİTE 2

★
ORIJİNAL ADI A Haunted House 2

YÖNETMEN Michael Tiddes

OYUNCULAR Marlon Wayans,

Jaime Pressly, Essence Atkins,

Gabriel Iglesias, Missi Pyle

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 86 dk.

DAĞITIM Chantier (Movie Box)

**"PARANORMAL ACTIVITY" DE
OLDUĞU GİBİ BİR ÇİFT YENİ
EVİNE TAŞINIYOR VE BAZI KÖTÜ
RUHLAR ONLARA
MUSALLAT OLUYOR.**

MONTY PYTHON VE KUTSAL KASE" ("MONTY PYTHON AND THE HOLY GRAIL"), "ÇIPLAK SİLAH" ("THE NAKED GUN"), "Top Secret!" yahut "Zombilerin Şafağı" (Shaun Of The Dead) gibi kallavi örneklerini anmadan geçemeyeceğimiz bir alt-türe mensup yeni bir film "Anormal Aktivite 2". Tıpkı son yıllarda karşımıza çıkan "Korkunç Bir Film" (Scary Movie), "Buluşma Olayı" (Date Movie), "Acaip Bi Film" (Disaster Movie) serileri gibi çağının popüler filmlerini alaya alıyor. Yönetmenliğini serinin bir önceki filmi "Anormal Aktivite"de olduğu gibi Michael Tiddes'in üstlendiği 'komiklik', bol küfür, kucak dolusu buz gibi şaka ve akıllara ziyan bir mizah ihtiva ediyor.

'Found footage' filmlerin (buluntu film) hızla arttığı bu dönemde ciddi filmlerin kendileri bile birer parodi haline gelmişken işi daha cinsiyetçi, daha kaba ve birçok anlamda daha korkunç bir boyuta taşımak isteyen tüccarların sakin kalmasını bekleyemezdik. "Anormal Aktivite" serisinin çıkış noktası da aşağı yukarı bu. Tıpkı dönemin bayrak taşıyanı "Paranormal Activity"de

olduğu gibi bir çift yeni evine taşınıyor ve bazı kötü ruhlar onlara musallat oluyorlar. Bu süreçte de birçok korku filmi bir komedi malzemesi haline geliyor; 80'ler, olmadı 90'larda çoktan tüketilmiş olan bir mizah anlayışı bir kez daha ısıtılarak önümüze konuluyor. Aslında olanı biteni bir 'film' olarak nitelemek de mümkün değil; zira izlediğimiz şey daha çok aynı potada eritilemeyen bir skeçler silsilesinden meydana geliyor. Sonuç ise, özellikle serinin son dönemini ele alırsak, "Paranormal Activity"den komik değil.

Yatırımcıların da, izleyicilerin de beklentileri malum olduğundan, "Anormal Aktivite"yi bir tartışmanın konusu haline getirmek de doğru olmayacaktır. Bu sebeple 'en az ilk film kadar kötü' ya da -daha politik bir tavır takınarak- 'en az ilk film kadar iyi' desek ağzımız yanmayacaktır.

Bir kez gülseniz kâdır sonuçta.

Filmin lansmanı 'komedi' tonunda yapılmış.

HERKÜL: ÖZGÜRLÜK SAVAŞÇISI

İTALYA TATİLİ

KORKU YOLU

VEÇİDE

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
ANORMAL AKTİVİTE 2 / A HAUNTED HOUSE 2							
CİN / JINN		★		★			
DEHŞET KASABASI / AUX YEUX DES VIVANTS							
HERKÜL: ÖZGÜRLÜK SAVAŞÇISI / HERCULES	★★★	★★★		★★★	★★★		
İTALYA TATİLİ / WALKING ON SUNSHINE					★★		
KORKU YOLU / IN FEAR		★★					
MUSKA			★				
VEÇİDE / WADJDA		★★★			★★★		
ZAMANDA YOLCULUK / SAVING SANTA							
ARINMA GECESİ: ANARŞİ / THE PURGE: ANARCHY		★★★					★★★
AYIN / THE SACRAMENT							★★
BELA / BORGMAN		★★★		★★★	★★		
BİR DON JUAN ÖLDÜRMEK				★			
ÇÖLDEKİ İZLER / TRACKS	★★★	★★★			★★★		
HAYALET / PHANTOM	★	★★		★★			
İNCE BUZ, KARA KÖMÜR / BAI RI YAN HUO			★★★★				★★★★
MAYMUNLAR CEHENNEMİ: ŞAFAK VAKTİ	★★★	★★★★★	★★	★★★★★	★★★	★★★★	★★★★
MOTEL / THE BAG MAN		★★					★★
SİNYAL / THE SIGNAL	★★★★★	★★★★		★★★★	★★		★★★★
TAKİP / THE ROVER					★★★		★★★★★
UÇUŞ 7500 / 7500	★	★★		★★	★		★★
YETENEK AVCISI / MILLION DOLLAR ARM		★★					★★
GÜNAHIN DOKUNUŞU / TIAN ZHU DING			★★★★				
HESAPLAŞMA ZAMANI / GRUDGE MATCH		★★		★★			
MELEKLERİN İŞARETİ / LA MARQUE DES ANGES: MISERERE				★★			

DAHA ÇOK İSRAİL FİLMİ SEYRETMELİYİZ

2000 ve 2001’de düzenlenen **İsrail Film Şenliği**, bu ülkenin özellikle **barış yanlısı** yönetmenlerini doyurucu biçimde tanıtmıştı. İstanbul Film Festivali’nde gösterilen **“Büyük Kötü Kurtlar”** da İsrail toplumundan sarsıcı bir sapık katil ve **işkenceci polisler** öyküsü getirmişti karşımıza.

ÇOCUKLARIN KATLEDİLMESİNE, HASTANELERİN BOMBALANMASINA AÇIK/GİZLİ DESTEK VEREN ABD VE MÜTTEFİKİ AVRUPALI HÜKÜMETLER DIŞINDA TÜM DÜNYADA LANETLENEN İSRAİL TERÖRÜNE GÜYA tepki verip heykel parçalayan ahmakların, Mario Levi gibi yazarlarımızı da tehdit edip ‘hedefe’ koyma çabası hiç şaşırtıcı değil aslında. Gazze’ye atılan her füzenin ardından şarlatanca bir sevinçle dans eden İsraili ırkçılar neyse ve insanlıkları ne kadarsa, ‘bizimkiler’ de o... Yaşamın, insanlığın, çocukların ya da edebiyatın, müziğin, sinemanın düşmanları orada da burada da ‘aynı tip’ ve sonuçta sanat böylesi durumlarda ruh sağlığını korumak için en iyi sığınak haline geliyor.

Gazze’ye yönelik İsrail saldırısı sürerken, bazı gazetelerde ve sosyal medyada Filistin sinemasından örneklerle doğal olarak sıkça yer verildi, yedinci sanatın Filistin topraklarına yansıma biçimlerine değinildi. Öte yandan şu da bir gerçek ki İsrail sinemasına da aynı oranda yoğunlaşmalı ve bilmeli, Filistinlilerle birlikte barış içinde yaşamak için çaba gösteren İsraili sinemacıları da tanımalı ve tanıtmalıyız. Yıllar önce yapıldığı gibi...

İsrail Film Şenliği, ilk kez 2000 yılının 7-10 Eylül tarihleri arasında Ankara’da düzenlenmişti. İsrail Büyükelçiliği ve Ankara Sinema Derneği işbirliğiyle kotarılan etkinlikte seyrettiğim Savi Gavison filmi “Aşk Hastası” (Hole Ahava B’Shikun Gimel), Assi Dayan imzalı “Bay Baum’un Son 92 Dakikası” (Mar Baum) ve Shimon Dotan’ın Tuncel Kurtiz’li filmi “Kuzunun Gülümseyişi” (Hiuch HaGdi) ve genel olarak tüm program, İsrail’de devletle arayışı iyi tutan yapımları tanımlamak için kullanılan ‘börek filmleri’nin çok ötesinde de bir sinema üretimi olduğunu göstermesi bakımından önemlidir.

Aynı şenlik 2001’de de 14-17 Haziran günlerinde yapılmıştı ve dönemin İsrail Büyükelçisi Uri Bar-Ner’in evindeki samimi yemek davetinin ötesinde, aklımda Arik Kaplun’un “Yana’nın Dostları” (Ha-Chaverim Shel Yana), Rafi Bukai’nin “Avanti Popolo” ve Eran Riklis’in harika “Kupa Finali” (Gmar Gavi’a) ile Amos Gitai’nin unutulmaz “Kippur” filmleriyle yer etmiş durumda. İsrail sinemasının hayli ‘sıkı’ olduğunu, iki yıl üst üste seyrettiğim filmlerle iyice anlamıştım. İsrail Film Şenliği, yanlış anımsamıyorsam iki yıla sınırlı kaldı ama kendi adıma İsrail sinemasına kimi zaman eleştirel yaklaşımla da olsa ilgimin artmasına yol açtı.

O kadar geriye gitmeye gerek yok, bu yıl İstanbul Film Festivali’nde gösterilen, yönetmenliğini Aharon Keshales-Navot Papushado ikilisinin gerçekleştirdiği “Büyük Kötü Kurtlar” (Big Bad Wolves) örneğin... Quentin Tarantino tarafından ‘yılın filmi’ olduğu iddia edilen, “Şeytani bir zeka, sürükleyici bir gerilim” anonslarıyla tanıtılan “Büyük Kötü Kurtlar”ın içerdiği yoğun şiddete bakıp “İşte bakın İsrail toplumu bu, hepsi şiddet yanlısı, ruh hastası” vb. demek mümkün değil ama filmin kimi toplumsal sorunlara parmak bastığına da kuşku yok.

Korku-gerilim sinemasının son 15-20 yıllık birikiminden ‘özgün’ biçimde yararlanan bir ‘sapık katil ve peşindeki polisler öyküsü’ var karşımızda. Hafif serpiştirilmiş mizah, yoğun işkence sahneleri arasında ciddi bir ‘yabancılaşma’ yaratıyor, ancak tuhaf biçimde filmdeki

gerçeklik duygusunu da artırıyor. Küçük kızları öldürüp kafalarını kestiği iddia edilen bir din öğretmeni, suçunu itiraf etmesi için polisler tarafından işkenceye uğruyor. Öldürülen kızlardan biri sert bir polisin kızı olunca şiddetin dozu da artıyor tabii, hatta polisler arası şiddete de dönüşüyor. İşin içinde yalnızca bir katili yakalama arzusu yok;

Yahudi inancına göre insan ancak doğumundaki gibi tüm organları yerindeyken gömülebileceği için ‘kesik kafayı’ bulmak, önemli bir babalık borcu haline geliyor.

Bir polisin diğerine söylediği şu sözler, “Büyük Kötü Kurtlar”ın şiddet dozu hakkında iyi bir özet: “Manyaklar silahlardan korkmaz, onları ölümlle korkutamazsın. Manyaklar, manyaklardan korkar!” Bunun ardına, zanlı öğretmeni kendi usullerince sorguya çekecek iki polisten birinin “Taktiğe karar vermeliyiz, anlarsın ya iyi polis-kötü polis...” teklifine “Burada iyi polislere yer yok!” yanıtını alması da filmde nelerle karşılaşılacağı konusunda net bir fikir veriyor.

Son bir not: Filmde öylesine ilginç bir Filistinli karakter var ki, Keshales-Papushado ikilisine saygım gerçekten arttı.

Önümüz, ‘festivaller mevsimi’... Adana’nın, Antalya’nın, Malatya’nın, İstanbul’un uluslararası bölümlerinde daha çok İsrail filmiyle karşılaşmak dileğiyle...

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

ÖZEL BİR GÜN

Devasa bir apartman, iki daire, bir teras ve iki insan... **Ettore Scola**, kamerayı çok sınırlı bir alana hapsediyor gibi görünse de her anlamda **özgürlüğe çıkan bir yolda**, özgürce hareket ettiriyor ve bunca yıl sonra da ‘çok özel’ kalabilen bir filme imza atmış oluyor. Yönetmenin **1977 tarihli** başyapıtı “Özel Bir Gün” (**Una Giornata Particolare**), hiçbir baskı, zulüm ve kan emaresine yer vermeden ve beyazperdede somutluk kazandırmadan, **faşizmi son derece etkili bir dille** teşhir edip yerden yere vuran bir film.

FAŞİZM, ÇOK KISACA BASKI, ZULÜM VE KAN DEMEK OLSA DA BU GERÇEKLİĞİ SANAT ESERİ ARACILIĞIYLA YANSITMANIN BİN BİR YOLU VAR BİLDİĞİ GİBİ. GÜNÜMÜZ İTALYAN SINEMASININ 83 YAŞINDAKİ BÜYÜK USTASI, HUKUK KÖKENLİ SINEMACILARDAN ETTORRE SCOLA’NIN 1977 TARİHLİ BAŞYAPITI “ÖZEL BİR GÜN” (UNA Giornata Particolare), hiçbir baskı, zulüm ve kan emaresine yer vermeden ve beyazperdede somutluk kazandırmadan, faşizmi son derece etkili bir dille teşhir edip yerden yere vuran bir film. Scola, 1964’te oturduğu yönetmen koltuğunda büyük çoğunluğu halen keyifle seyredilen, baştan çıkarma öykülerine dayanan komediler yaptıktan sonra “Özel Bir Gün”le yeni ve epeyce farklı bir döneme girmiş, daha çok tarihsel-toplumsal gerçeklikler üzerinde yoğunlaşmış, “Teras” (La Terraza, 1980), “Varennese Gecesi” (La Nuit De Varennes, 1982), “Balo” (Le Bal, 1983), “Splendor” (1989) gibi mükemmel filmlere imza atmıştı.

Filmlerinin içeriği değişmiş olsa da Scola’nın anlatımında keskin bir farklılık olmadı elbette. “Özel Bir Gün” de Marcello Mastroianni ve Sophia Loren’in birbirleriyle el ve kadife eldiven uyumu gösterdikleri, alabildiğine hafif, yumuşak, zarif bir anlatımla, kameranın dans edercesine hareketleriyle ve o bildik ‘Scola dokunuşları’yla örülü, gerçek bir klasik.

İlk yedi-sekiz dakikasında tümüyle dokümanter görüntülere yer

vererek, Hitler’in 8 Mayıs 1938’de Roma’ya gelişini ve Mussolini’yle buluşmasını anımsatıyor Scola. İki faşist lider ve şürekâları tüm dünyaya meydan okuma ve güç gösterisi amaçlı bir buluşma gerçekleştirirlerken Pasquale de Santis’in kamerası, ortasında geniş bir avlu bulunan çok katlı bir blok apartmana yöneliyor. Altı çocuk annesi, günlük yaşamını tam bir ücretsiz hizmetçi gibi geçirip ailesi için saçını süpürge eden Antonietta ve karısına ‘mal’ gibi davranan Mussolini hayranı kocası Emanuele’yi yavaşça tanıyoruz.

Antonietta, sabahın köründe, tüm çocuklarıyla birlikte Hitler-Duçe buluşma törenine gidecek kocasını hazırlarken ve apartmandaki yüzlerce komşunun oluşturduğu sele katılıp gidişlerini izlerken, Scola bir tür ‘arka pencere’ yönelimiyle bir başka dairedaki Gabriele’yle buluşturuyor bizi. Masasında çalışan, huzursuz, belki de intiharın eşiğinde, eşcinsel olduğu için radyodaki spikerlik görevinden kovulmuş, büyük çoğunluğun tersine gönlünü faşizme kaptırmamış bir adam. Antonietta’nın pencereden uçup giden yaramaz papağanı, tüm İtalya gibi bu iki insanın da çok özel bir gün geçirmelerine neden oluyor. Koca blokta, Antonietta, Gabriele ve dedikoducu kapıcı kadından başka kimse yok.

Kocasını, Mussolini’ye hitaben “Eğer karım sana âşık olsaydı ve

seninle yatsaydı hiç kıskanmazdım”a varan bir sadakat içindeyken Antonietta da Duçe’ye tutkuyla bağlı. Gazetelerden kestiği fotoğraf ve yazılardan özel bir albüm yapmış ve Gabriele’nin bir antifaşist olduğunu öğrenince haliyle ciddi bir sarsıntı yaşıyor. Kendisini “O bir hükümet karşıtı, bir antifaşist. Bu da bir insanın olabileceği en kötü şey” diyerek uyaran kapıcı kadına şu karşılığı veriyor: “Ama çok kibar, çok iyi, düzgün biri, antifaşist olamaz.” Aldığı yanıt, faşizm ve kitle psikolojisi açısından günümüz Türkiye’sinde de yankı yapan cinsten: “Bizim binayı soyan hırsız, şimdi orduda subay. Hırsızsa ne olmuş. Baktıkları tek şey partiye sadık olup olmaman. Önemli olan da bu değil mi?”

Erkekliğin, koca, baba ve asker olmakla ölçüldüğü bir toplumda “Ben ne koca, ne baba, ne de askerim” diyen adam ilk kez bir kadınla sevişiyor. Yedinci çocuğu da doğurursa ailesine ek gelir kazandıracak bir kadın, hayatında ilk kez bir erkek tarafından gerçekten sıradışı bir aşkla arzuluyor. Ve Scola bu çok özel günü adeta iliklerimize dek yaşamamızı sağlıyor.

Adam, cinsel-tensel anlamda kendi sınırlarını aşarken kadın da Mussolini’ye, partiye, kocasına ihanet ediyor büyük cesaretle. Bu iki insanın tanışmaları, yakınlaşmaları, konuşmaları, sırlarını açmaları, bütün bir günü, özellikle de o günü birlikte geçirmeleri, ‘aşktan da

üstün’ duygular iletiyor sinemaseverlere de. Törenden sonra eve gelen kocası “Bugün ne gündü, asla unutulmayacak” derken ve o günün şerefine, kalçasına şaplak attığı Antonietta’yı yatağa çağırırken, o günün karısı için de unutulmayacak bir gün olduğunu bilmiyor tabii ki. O gün yaşadıklarını, Gabriele’yi düşünen kadın belki de ilk kez kocasına “hayır” derken, az sonra sevdiği adamın iki sivil polis eşliğinde merdivenlerden indiğini görüyor.

Devasa bir apartman, iki daire, bir teras ve iki insan... Scola, kamerayı çok sınırlı bir alana hapsediyor gibi görünse de her anlamda özgürlüğe çıkan bir yolda, özgürce hareket ettiriyor ve bunca yıl sonra da ‘çok özel’ kalabilen bir filme imza atmış oluyor.

Baştan sona hiçbir büyük laf etmeden, tek bir ‘slogan’ atmadan, yalnızca töreni naklen yayınlayan radyo spikerinin hararetli konuşmalarını tüm filme yayılmış biçimde aktararak 1938 İtalyası’nın kılcal damarlarına giren, karakterlerin derinliğine kılı kırk yararak dalan “Özel Bir Gün”, yabancı dilde en iyi dalında Altın Küre kazanmış, Oscar’a aday olmuş ve Mastroianni’ye de Oscar adaylığı getirmişti. Kanada doğumlu usta oyuncu John Vernon’un da koca rolünde asla abartıya başvurmadan gayet başarılı olduğunu belirtmeden geçmeyelim.

SENNA

Asif Kapadia'nın 2010 yapımı belgeseli “Senna”, **Formula 1** tarihinin en büyük pilotlarından ve en büyük **trajedilerinden** birinin hikayesini anlatıyor. Muazzam bir **arşiv** çalışmasıyla yaklaşık **10 yıllık** bir süreci her detayıyla anlatan belgesel, **en önemli** spor filmlerinden biri...

1 985'TEN 1991'E DEĞİN FIA'NIN (DÜNYA MOTOR SPORLARI KONSEYİ) BAŞKANLIĞINI YÜRÜTEN JEAN-MARIE BALESTRE, BİR GRAND PRIX ÖNCESİ Ayrton Senna'nın PİST GÜVENLİĞİ HAKKINDA YAPTIĞI BİR İTİRAZA ŞÖYLE KARŞILIK VERİYOR: “EN İYİ KARAR BENİM KARARIMDIR”. BU CÜMLEYİ KURUP OTORİTESİNİ PEKİŞTİRDİKTEN SONRA İSE kendi kararının, güvenlik önemleri hakkında yapılacak demokratik bir oylama olduğunu söylüyor. Bu şekilde, hem kendisine karşı beden bulan küçük ama tutkulu bir başkaldırıyı savuşturuyor hem de meseleyi ‘kendi yollarıyla’ tatlıya bağlıyor. Bu küçük, önemsiz ancak Senna hakkında değerli bilgiler bahşeden an, bu büyük pilotun kariyerinin önemli anlarından biri... Spordaki birçok kurumun içinde öbeklenen lobilerin ‘fair play’i kendi kurallarına göre yeniden tanımlama girişimlerine karşı içten, yetenekli ve güçlü bir isyan Senna’nınki... Zaten kısacık kariyeri ‘fark yaratmak’ üzerine kurulu. Kuralları sponsorlar, kodamanlar ve büyük oranda milliyetler tarafından belirlenen bir oyuna karşı amatör ruhlu, madalya ya da para kazanmayı değil; pür bir halde kazanmayı önde tutan ‘yüce’ bir duruş. Senna’nın spor tarihinin hem en büyük yarış pilotlarından hem de en büyük yarış trajedilerinden biri olarak tarihe geçmesi de bu yüzden. Senna, Formula 1’i dönüştüren, spor ruhunu bu zengin ve kanıksanmış kokuşmuşluğun içerisine monte eden adam.

Ayrton Senna’nın hayatını ve kariyerini konu alan bir belgeselin Alain Prost’tan bahsetmemesine imkan yok elbette... Öyle ki, Britanyalı yönetmen Asif Kapadia’nın belgeseli uzun bir süre bir Prost belgeseli gibi seyreliyor. Senna henüz yeni yeni Formula 1 sahnesine adım atmış, küçük bir takımın rakiplerin çok gerisindeki bir arabasıyla voltalar atmaya başlamışken Prost, yarış teknolojisinin her türlü imkanıyla madalyaları koşar adım topluyor. Karting kariyerinden beri kazanmayı bir alışkanlık haline getiren, hırs küpü Senna, bu oyunu oynamanın yollarını arıyor. Halbuki, aslını söylemek gerekirse Formula 1 aslında onun için adil bir alan açmıyor. Senna tüm bu süreçte sık sık itirazlarını, hayal kırıklıklarını dile getiriyor. Kazanmanın kendisi zaten büyük bir ödülken, federasyonun kazanana para vermesini bir türlü anlamıyor. İşin içine para girdiğinde, dünyayı kasıp kavuran bu yarışın başka bir şeye dönüştüğünü düşünüyor. Bu bakımdan Prost’la girdiği büyük mücadele öncesinde dahi Senna’nın tam anlamıyla bir Formula 1 pilotu olabildiğini, bu fikri özümseyebildiğini söylemek güç.

Direksiyonun başına geçtikten sonra ise her şey değişiyor. Senna, olumsuz şartları, sürprizleri seviyor. Birçok pilotun en büyük korkusu olan yağmurlu havada olağanüstü bir fark yaratıyor. Formula 1’de

yarışan daha zengin takımların dikkatini çekmesi de pek uzun sürmüyor. Senna bir anda kendini spot ışıklarının altında, McLaren takımında, üstelik Alain Prost’un takım arkadaşı olarak buluyor. Kapadia’nın belgeseli tam bu noktada asıl rekabetin ‘nereden’ doğduğuna odaklanıyor. Formula 1 şartlarında, bir pilotun en büyük rakibinin aynı ekipmanı, aynı teknolojiyi kullandığı takım arkadaşı olduğunu vurguluyor. Böylece tarihin en büyük yarışlarından biri, aynı takımın iki pilotu arasında başlıyor. Bir tarafta pasaportunun da avantajıyla arkasına ‘kuralları’ almış olan Alain Prost, diğer tarafta henüz diktatörlükten kurtulmuş olan Brezilya’nın umut ve moral kıvılcımı, elindeki tek kuvvet yeteneği olan Ayrton Senna...

Aslında bu hikayenin nasıl nihayete ereceğini hepimiz biliyoruz. Elbette ki kötüler, kötülük yapana değin iyiler kazanacak... Bir şampiyonluğu FIA’nın kural bükücü kanaatine kurban giden Senna çok yakın aralıklarla üç şampiyonluk kazanacak. Tarihinin en iyi pilotlarından biri olduğu hakkı çoktan teslim edilen Prost ise yarış tarihinin en büyük efsanelerinden biri olma fırsatını Senna farkıyla kaçırarak... Bu iki büyük pilot, önce birbirini sevecek ya da sever gibi gözükecekler; sonra ise birbirlerinden en azından bir cenazeye kadar nefret edecekler... Prost yıllar sonra kendisini bir belgeselin setinde, kamera karşısında ince ince savunacak; Senna’nın büyüklüğünü kendi büyüklüğünü de unutmadan kabul edecek... Senna gittikten sonra nasıl yalnız kaldığını, cümle kurmadan, sadece gözleriyle anlatacak. Senna ise, bildiğiniz üzere, büyük önlemlerin alındığı, alnı ak, başı dik olan bu organizasyonun içerisinde, temsil ettiği bütün amatör ruhlu değerlerle uyumlu bir şekilde, pistte hayata gözlerini yumacak.

Asif Kapadia’nın belgeselini tarihin en önemli spor belgesellerinden biri yapan çok fazla değişken var. Bunlardan en önemlisi, Formula 1 yönetiminin arşiv görüntüleri konusunda ziyadesiyle cömert davranması şüphesiz. “Senna”nın öyle bir arşiv dizgileme becerisi var ki, izlediğimiz şey, sanki kurgulanmış, kurmaca bir film. İkinci nokta, en büyük rakibi olarak Senna’yı çok yakından tanıyan Alain Prost’un belgeselin tümüne sinmiş olan ‘tartışmacı’ tavrı ve varlığı... Senna üzerine fikir yürütmek için Prost’tan enfes röportajlar alınmış durumda. Üçüncüsü ise Asif Kapadia’nın bu belgesel öncesinde Ayrton Senna ve Formula 1 hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyor olması... Böylece Kapadia, tıpkı Senna’nın kendisi gibi, mevzuya amatör bir ruhla ve öğrenme şevkiyle, kendini frenlemeden yaklaşıyor; ufuk açıcı bir Senna portresi çiziveriyor. Değerini yıllar geçmeden tam manasıyla çıkarmak dahi güç.

GÜNAHIN DOKUNUŞU

★★★★★

ORJİNAL ADI Tian zhu ding (A Touch of Sin)

YÖNETMEN Zhangke Jia

OYUNCULAR Jiang Wu, Luo Lanshan,

Meng Li, Wang Baoqiang,

Zhang Jia-yi, Zhao Tao

YAPIM/SÜRE 2013 Çin – Japonya-

Fransa, 124 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD Çince

ŞİRKET Bir Film (Calinos)

"GÜNAHIN DOKUNUŞU"
'ŞİDDETİN SERBEST
PIYASASI' YA DA
'SERBEST PİYASANIN
ŞİDDETİ' ÜZERİNE

GEÇTİĞİMİZ SENE CANNES'DA STEVEN SPIELBERG'İN JÜRİSİNDEN 'EN İYİ SENARYO' PALMİYESİNİ ALAN "GÜNAHIN DOKUNUŞU", 'şiddetin serbest piyasası' ya da 'serbest piyasanın şiddeti' üzerine bir film. 'Şiddetin serbest piyasası' üzerine; çünkü şiddet mefhumu şehirde de kasabada da kol geziyor. 'Serbest piyasanın şiddeti' üzerine; çünkü hem soyut hem de somut anlamda yabancılaşan Çin ekonomisi, 'büyüme' emareleri altında kimlik değiştiriyor. Ezcümle, küreselleşen, doğu ve batı arasında entegrasyon sağlamaya çabalayan dünya sınıflar arasındaki farkı günden güne dipsizleştiriyor.

"Günahın Dokunuşu"nda dört farklı hikaye var. Şekil ve şemallerine bakılınca rastgele seçtikleri söylenebilir; ancak inkar edilemeyecek bir ortak noktaları var: Şiddet. Dört hikaye de Çin toplumunun sosyal ve politik problemlerini deşiyor ve dördü de aniden ağır bir şiddet olayıyla sonlanıyor. Yani, ülkesinin en önde gelen sinemacılarından Jia Zhangke, işaret parmağını oldukça basit bir manzaraya çeviriyor: Böyle bir dünyada sonu başına benzeyen, sıradan bir hikaye anlatmak mümkün değil. Başka bir

deyişle, Zhangke, böyle bir dünyaya bir hikaye getirmek istemiyor.

Anlatılan hikayelerden kimileri yer geldiğinde zamansızca kesiliyor; Zhangke'nin gerçekliği bir nebze flulaştıran tavrıyla biraz masalsı ve belki de bu sebeple daha da ürkütücü bir tablo ortaya çıkıyor. "Günahın Dokunuşu", olağan gerçeği kendi süzgecinden geçirerek yeniden somutlayan bir film. 'Abartı' denilerek bir kenara atılma potansiyeli taşıyan tarafları bu sebeple rahatsız etmiyor. Yaratılan bu 'yeni gerçekçi' atmosfer sosyal anlamda korkutucu, sinemasal anlamda ise ziyadesiyle çekici...

Zhangke, kendi ülke sinemasının en karanlık, eh kötümser ve en müdahaleci filmlerinden birini yapıyor. Hayran kalmamak zor.

Muhteşem sinematografisi...

Son hikaye 'bütünleyici' olma çabasıyla diğerlerinin yanında biraz 'basit' kalıyor.

HESAPLAŞMA ZAMANI

★
ORJİNAL ADI Grudge Match
YÖNETMEN Peter Segal
UYUNCULAR Sylvester Stallone,
Robert De Niro, Alan Alda,
Kim Basinger
YAPIM/SÜRE 2013 ABD, 113 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.
ŞİRKET Yeni Film (Warner)

**SYLVESTER STALLONE
ÖNDERLİĞİNDE
BAŞLAYAN 'DÖNÜŞ
OPERASYONU'
SÜRÜYOR...!**

BİZİ BİZ YAPAN KARAKTERLERİ GÜNÜMÜZE UYARLAYALIM, 'O' RUHU GERİ ÇAĞIRALIM' ÖZLEMİYLE, ÖZELLİKLE SYLVESTER Stallone önderliğinde başlayan 'dönüş operasyonu' tüm hızıyla hatıralarımızı kirlletmeye devam ediyor. Dört başı mamur "Rocky Balboa"nın itici gücünü arkasına alan, "The Expendables" gibi muhtemelen sonu gelmeyecek bir seriye, "Escape Plan" gibi görece daha hafif projelere kaynaklık eden 'yeni veteran dalgası'nın son mahsullerinden biri "Grudge Match". Kağıt üzerinde Rocky Balboa ve Jake La Motta'yı karşı karşıya getirmenin dayanılmaz çekiciliğini barındıran ama sinema sanatının en ufak gerekliliğini içinde barındıramayan bir ucuzluk örneği.

Gençken yaptıkları müsabakalarda eşit sayıda galibiyet almış, birbirine diş geçirememiş iki boksörün hikayesini izliyoruz. Seneler sonra isim haklarını sattıkları bir bilgisayar oyununun gerçekçi olması için geldikleri stüdyoda karşılaşıyorlar. Hareket yakalama tekniği kullanmak için kablolar bağlanıyor, iki eski rakip insiyatifi kaybediyor, videolar Youtube'a düşüyor.

Tabi insanlar da 'son bir büyük kavg'a istiyor bu ikiliden. Yarı rekabet, yarı komedi izlemek için.

"Rocky Balboa"daki simülasyon fikrini birebir filme aktararak tembellikte çığır açan senaristlerin yaptıkları tercihlerin hiçbirinde eski usül duyarlılıkların yanından geçemediklerini görmek üzücü. İki kurt boksörün yıllara yayılan rekabetini, yan hikaye olarak kurguladıklarını sandıkları işleri kızıştıran kadın' fikriyle duygusalıştırmaya çalışmak ne beyhude bir çaba! Suyu akışına bırakmak bile yeterliydi oysa...

Sly'n oynayabildiği tek rolü tekrarladığı için sınırlamadığı, De Niro'nun ise artık komedi yapmaması gerektiğini resmileştiren filmin Kevin Hart gibi ses telleriyle bizi imtihan eden büyük bir kusuru da var bu arada. Beklentilerinizi düşük tutsanız dahi durum vahim.

Duyuma problemi yaşayan eski koç rolünde Alan Arkin'in olması.

Belli bir yaş sınırını geçmesi Robert De Niro'nun tüm oyunculuk yeteneğini alıp götürdü mü?

MELEKLERİN İŞARETİ

ORJİNAL ADI La Marque

Des Ange - Miserere

YÖNETMEN Sylvain White

UYUNCULAR Gérard Depardieu,

Joey Starr, Rüdiger Vogler,

Hélène Noguerra, Marthe Keller

YAPIM/SÜRE 2013 Fransa - Belçika, 102 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD Fransızca

ŞİRKET Bir Film (Gaumont)

**YİNE ÇOKSATAR
BİR GRANGÉ
ROMANININ YETERİNCE
TATMIN EDEMEYEN BİR
UYARLAMASI...**

DÜNYACA ÜNLÜ FRANSTZ POLİSİYE ROMAN YAZARI JEAN-CHRISTOPHE GRANGÉ'NİN ROMANLARININ BEYAZPERDE uyarlamaları hep sorunlu oluyor... Bunun en büyük sebebi yazarın polisiye edebiyatı sınırları içinde cesur hamlelerinin filmlerde törpülenmesi... Romanlarında hikayesinin başkahramanı polis dedektifinin olanca zaafı ve içindeki kötülüğü de yansıtmayı çok iyi bilen Grangé, gerekirse karakterinin sonunu ölümle bağlayabiliyor. Hatta bazen ana karakterlerinden birini şak diye kitabın ortasında safdışı bırakabiliyor... Klasik yapıda ilerleyen sürprizsiz polisiye filmler halinde servis edilen Grangé uyarlamalarına bir yenisi daha eklenmiş durumda.

Yazarın ülkemizde "Koloni" adıyla basılan romanı "Miserere", ülkesi Fransa'da biraz kıyıda kalmış bir Grangé romanı... Nedeni kilise kurumuna karşı birkaç göndermede bulunması olabilir. Çünkü hikayede eşcinsel bir rahip karakteri bir tarikatın kilise ilahileri söyleyen çocukları kullanarak suikast tertiplemesi gibi sıvrilikler var... Bir interpol ajanı olan Frank Salek, olaylara dışarıdan dahil olan emekli polis dedektifi

Lionel Kasdan'ın oluşturduğu polis ikilisi gizemli cinayetleri araştırarak tarikata ulaşmaya çalışır.

Aslında kimselerin çok da bilmediği ilginç detayları olan hikaye bir süre sonra tipik bir genç polis - yaşlı polis ikilisi filmine dönüşüyor. Hikayenin cazibeli yerleri genel izleyici grubuna yaklaşmak uğruna basit tutulup klişelerle desteklenmiş. Bu da bir süre sonra filmin finali dahil bütün gidişatını tahmin etmenizi sağlıyor... Keşke yazarın cesaretini aynen taşıyabilen uyarlamalar izleyebilsek...

Sylvain White'ın tertemiz yönetmenliği, Gérard Depardieu'nun tecrübesi ve Joey Starr'ın dinamik performansı filmi belli bir ilgiyle bitirmenizi sağlıyor yine de...

Başarılı Fransız görüntü yönetmeni Denis Rouden'in görüntü çalışması çok iyi...

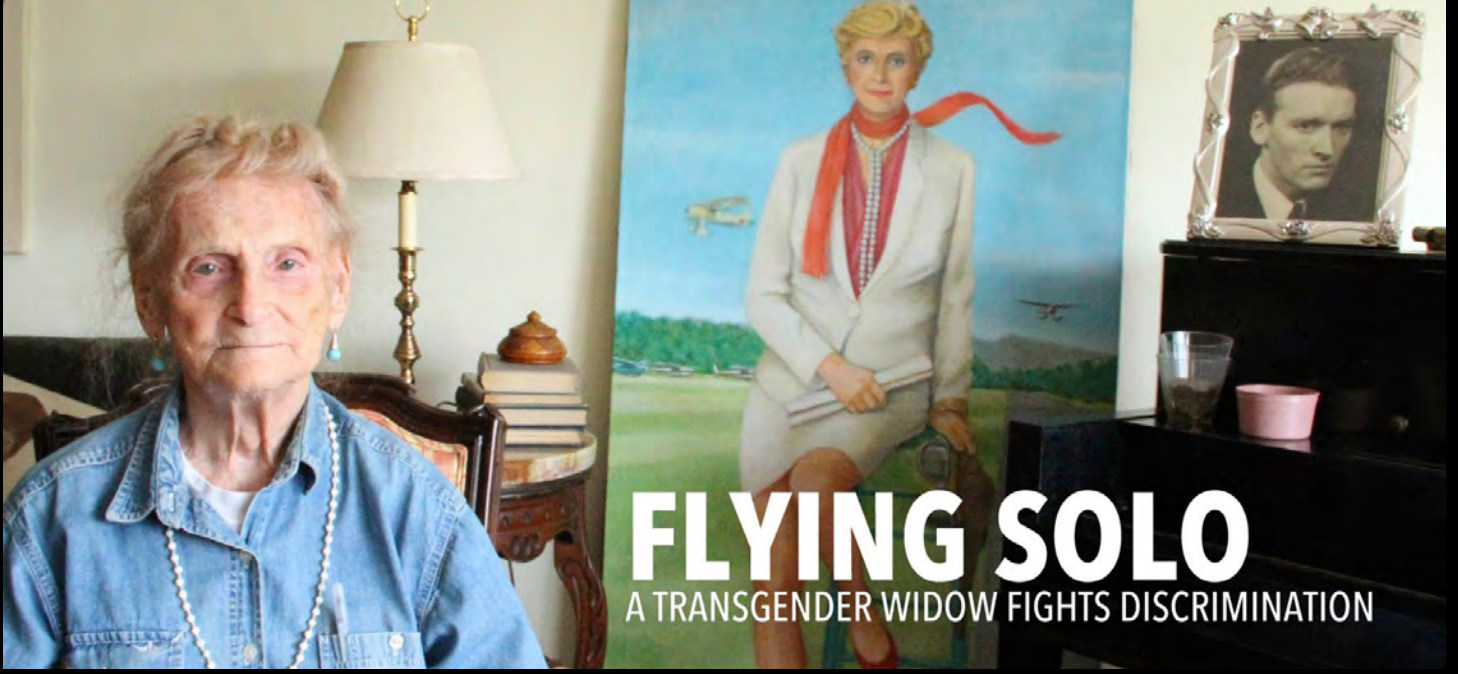

Keşke daha heyecanlı bir senaryo üzerine inşa edilebilseydi...

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

FLYING SOLO: A TRANSGENDER WIDOW FIGHTS DISCRIMINATION

Adı uzun kendi kısa bir **belgesel**, tamamına yakını **koltuk röportajı**. Ama benzersiz bir hayatı kısacık zamana sığdırmasıyla ve bu mücadeleye olan katkılarıyla ilgiyi hak ediyor. Biter bitmez elinizin altındaki kamerayla bildiğiniz **müthiş bir hayatı** dünyaya görünür kılmak istiyorsunuz.

YÖNETMEN Leslie Von Pless
YAPIM 2013ABD
SÜRE 8 dk.

ROBİNA ASTI 92 YAŞINDA (DİLE KOLAY), DÜNYA TATLISI VE DÜNYANIN TUM RENKLERİNİ, HÜZNÜ BİRİKTİRMİŞ BİR HANİMEFENDİ. EŞSİZ bir hayat yaşamış ve yaşamaya devam ediyor. O verdiği cesur mücadele ile dünyayı somut anlamda değiştirmeyi başaran insanlardan. 2. Dünya Savaşı'nda Amerika Birleşik Devletleri'nde pilotmuş Robina; savaştan sonra da uçmaya devam etmiş ve uçaklarda pilot olarak görev almış.

O zamanlar henüz erkek. 1976 yılında gündüzleri baskı altında bir erkek, geceleri ise özgür bir kadın olmaktan yorulmuş ve hayatının geri kalanını bir kadın olarak geçirmeye karar vermiş. Sonraki süreçte ise karşısına hayatının erkeği çıkmış ve sancılı başlayan ilişki erkeğin ölümüne kadar bir rüya gibi sürmüştür.

Sonra ne olmuş? Asti Hanım her dul kadın gibi eşinin maaşının kendisine bağlanmasını talep etmiş ama Amerika'nın cinsel tercihlere zerre kadar saygısı olmayan hukuk duvarına toslamış. Posta kutusuna

gelen 'evlendiğinizde erkektiniz' gibi komik açıklamalardan yılmamış ve duvarın üzerinden zarifçe uçarak hakkını almış. Artık cinsiyet değiştiren dullara ayrımcılık uygulanmayacaksa, işte bu onun sayesinde gerçekleşti.

Adı uzun kendi kısa bir belgesel, tamamına yakını koltuk röportajı. Ama benzersiz bir hayatı ve mücadeleyi kısacık zamana sığdırmasıyla ve bu mücadeleye olan katkılarıyla ilgiyi hak ediyor. Üstelik ilham verici, biter bitmez elinizin altındaki kamerayı almak ve bildiğiniz müthiş bir hayatı dünyaya görünür kılmak için kamerayı çalıştırmak istiyorsunuz.

Günümüzde 'mikro siyaset' her zamankinden önemli, LGBT hakları ise hepimizin mücadele alanı. Ve o mücadelede kalabalık olmak kadar kalabalıkları oluşturan bireylerin hikayelerini bilmek de önemli. Vimeo'nun seçmece bölümü 'staff pick' yer vermeseydi belki de izleyemeyecektik. Hemen tıklayın!

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

1- "The Cut" Venedik'te görücüye çıkacak

Fatih Akın'ın Cannes Film Festivali'nden geri çektiği ve çeşitli spekülasyonlara neden olan "The Cut" filmi, Venedik Film Festivali'nde Altın Aslan için yarışacak. Festivalde gösterilince de "The Cut"la ilgili meraklar son bulacak!

2- "Sivas"tan çıktım yola...

Venedik demişken... Yozgat'ın Yerköy ilçesinde çekilen Kaan Müjdeci'nin ilk fimi "Sivas" da Venedik Film Festivali'nin ana yarışmasına seçilen filmlerden. "Sivas", 2008'de "Süt"ten sonra festivale seçilen ilk Türk filmi...

3- Portakal'ın vizyonu da kadrosu da belli oldu

Altın Portakal'da kadro da vizyon da açıklandı. Menderes Türel'in uluslararası vizyonu yeniden hayata geçiriliyor. Festivali Elif Dağdeviren liderliğindeki bir komite düzenliyor görünüyor. Komitede Hülya Uçansu, Zeynep Özbatur Atakan ve Alin Taşçıyan var. Ulusal bölüm Serap Engin'e, uluslararası bölüm ise Nesim Bencoya'ya emanet.

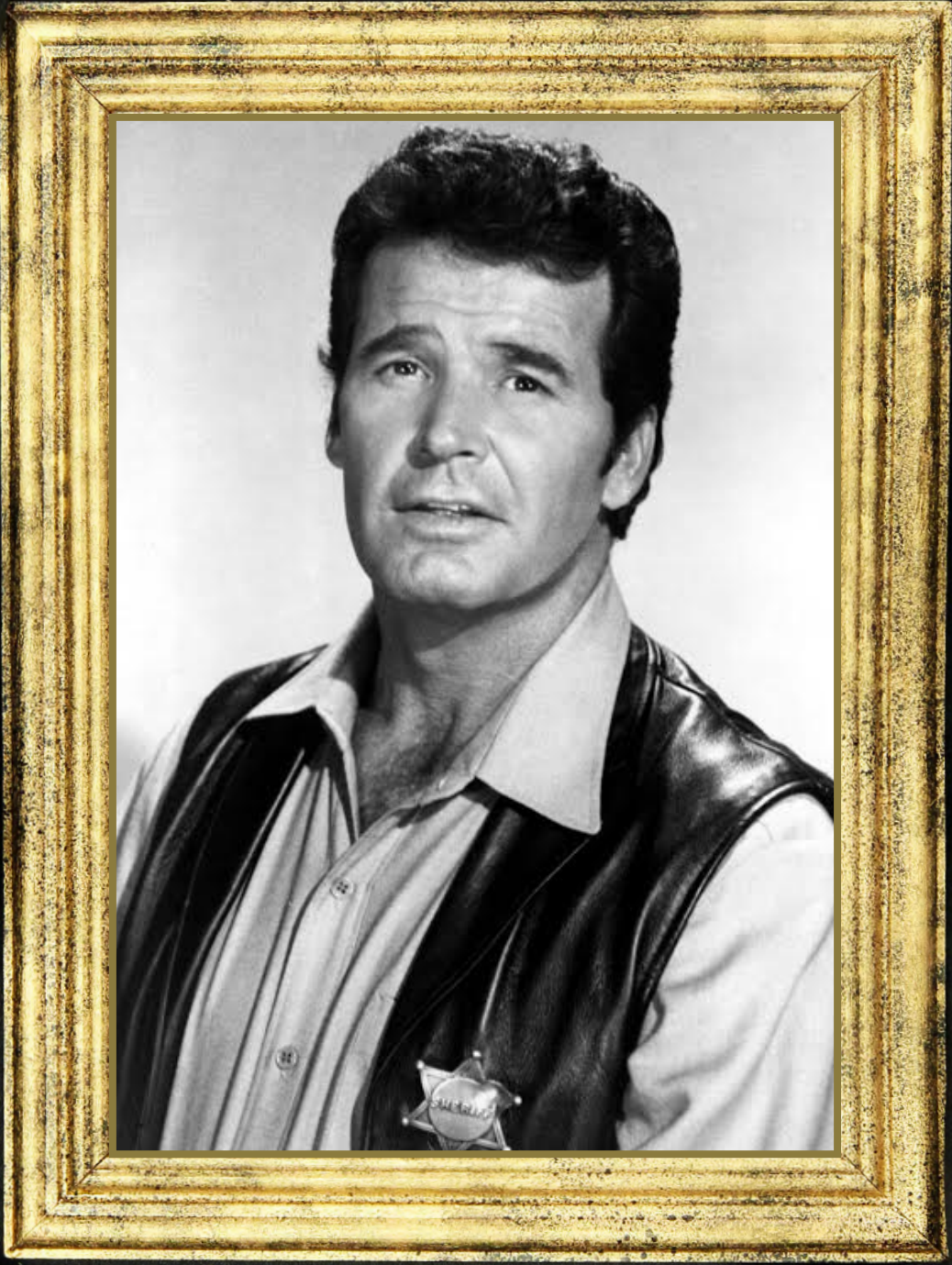
4- "Sürü" kolay çekilmedi

Zeki Ökten'in yönettiği "Sürü", geçen günlerde Maltepe Belediyesi'nin düzenlediği bir açık hava sinema etkinliğinde gösterildi. Filmin oyuncularından Tarık Akan da filmi nasıl zor şartlar altında çektiklerini anlattı. Yiyecek ekmek bulmakta bile zorlanmışlar. Türk sinemasının nasıl kendini var

ettiğine dair küçük ama önemli bir ayrıntı işte!

5- Bir yıldız daha kaydı

Efsane dizilerden "Maverick"ın yıldızı ABD'li aktör James Garner geçen hafta hayatını kaybetti. "Büyük Firar" (The Great Escape), "Lüks Kadınlar" (The Thrill Of It All), "Çifte Nikah" (Move Over, Darling) gibi filmlerde oynayan Garner, "Kocam Ve Sevgilim"deki (Murphy's Romance) performansıya Oscar'a aday gösterilmişti. Aktör, Martin Luther King'in Washington'daki insan hakları yürüyüşüne destek veren birkaç ünlüden biriydi.

SAYGIYLA ANIYORUZ...
JAMES GARNER
1928 - 2014

“ EVLİLİĞİ ORDUYA BENZETİYORUM. HERKES ŞİKAYET EDER AMA ÇOĞUNUN
YENİDEN YAZILMAK İÇİN SIRAYA GİRDİĞİNİ GÖRMEK ŞAŞIRTICIDIR. ”

James Garner